

Arrest

nr. 221 745 van 24 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X (*alias*: X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, en X (*alias*: X), die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Roma te zijn afkomstig uit Kosovo. Op 15 april 2009 dienden u en uw partner H. G. (...) (O.V.(...)) in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen sinds het gewapende conflict in Kosovo in het barakkenkamp, Konik I, in Podgorica (Montenegro) met onder meer uw vader en stiefmoeder te hebben verbleven. Rond uw veertiende, ongeveer in 2001, ontmoette u uw huidige partner, met wie u vier kinderen kreeg. U woonde met haar in Kosovo. Omdat de Roma tijdens de oorlog de kant van de Serviërs hadden gekozen, waren de Albanezen uit op wraak tegen

jullie. U en uw partner werden zwaar geslagen in Kosovo bij een inval in jullie huis. Uw partner werd ook verkracht. Uit vrees voor jullie leven trok u met uw partner en kinderen weg uit Kosovo. Omdat er geen geloof werd gehecht aan jullie asielrelaas en u en uw partner geen zicht boden op jullie werkelijke achtergrond en reële (verblijfs)situatie voor jullie komst naar België, nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 5 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 29 november 2010 (Arrest nr. 51788). Op 28 september 2011, 8 december 2011 en 27 februari 2013 dienden u en uw partner respectievelijk een tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming in, die telkens onontvankelijk werden verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na deze verzoeken trok u met uw gezin terug naar Kosovo om via omzwervingen in Servië, Montenegro en Italië op 6 september 2018 jullie vijfde en huidige verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. U verklaart dat er sinds uw eerste verzoeken niets veranderd is aan uw familiale situatie. Na jullie terugkeer naar Kosovo werd u meermaals gearresteerd door de politie en op een dag stormden ook enkele Albanezen jullie huis binnen. U en uw partner werden toen hard aangepakt. Uw partner werd verkracht en uiteindelijk zelfs in brand gestoken door de Albanezen die een fles benzine over haar voeten en benen uitgoten. U kon de brand blussen met water. Uw dochter werd eerder reeds op school in Kosovo lastig gevallen, waarna u besloot uw twee dochters en uw zoon niet meer naar school te sturen. Uit vrees voor jullie leven verliet u opnieuw Kosovo met uw partner en vier kinderen.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u uw geboorteakte neer, uw bewijs van Servische nationaliteit en uw bewijs dat u niet gehuwd bent, alle opgemaakt te Nis (Servië) op 20 juli 2018. Uw partner legt medische documenten uit België neer die aantonen dat ze lijdt aan epilepsie en die ook aantonen dat ze littekens heeft die wijzen op brandwonden. Ook legt ze medische documenten uit België neer die moeten aantonen dat uw dochter R. (...) orthopedische/pediatrie problemen heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin aannemelijk een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst werd in het kader van uw eerste asielverzoek een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen en omdat u het de Belgische asielinstanties onmogelijk gemaakt had een zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond en reële (verblijfs)situatie voor uw komst naar België. Aldus kon evenmin worden vastgesteld dat u daadwerkelijk het slachtoffer was/kon zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U bracht in het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming geen elementen aan die deze eerdere appreciatie kunnen wijzigen, integendeel.

U verklaart bij uw vijfde verzoek bij terugkeer naar Kosovo de Albanezen te vrezen. Albanezen stormden uw huis binnen, hebben uw partner H. G. (...) verkracht en haar in brand gestoken (notities persoonlijk onderhoud CGVS B. (...), d.d. 03/01/2019, p. 7; notities persoonlijk onderhoud CGVS H. (...), d.d. 03/01/2019, p. 8). Er moet echter worden opgemerkt dat u uw vrees geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Zo dient er allereerst vastgesteld te worden dat u de identiteit en nationaliteit van uw partner niet aannemelijk heeft gemaakt. U beweerde, net zoals uw partner bij haar vijfde verzoek, dat zij H. G. (...) heet en geboren is in Mitrovica (verklaring DVZ B. (...), vraag 15a). Nochtans blijkt uit uw partners verklaringen afgelegd in het kader van haar vierde verzoek dat zij niet H. G. (...) heet: haar echte naam is A. A. (...), ze is geboren in Vidin (Bulgarije) en heeft de Bulgaarse nationaliteit. Tot 2003 woonde ze ook in Bulgarije (verklaring DVZ vierde verzoek, vragen 1 tem 11). Deze vaststelling op zich zet jullie geloofwaardigheid fundamenteel op de helling.

Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat u en uw partner incoherente verklaringen afleggen over jullie verblijf in Kosovo, nadat jullie vierde verzoek om internationale bescherming in België onontvankelijk werd verklaard. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u een tweetal jaar, van 2016 tot 2017, in Kosovo, en meer bepaald in Lozhonica (gemeente Kosovo Polje), woonde (verklaring DVZ

B. (...), vraag 10). Op het Commissariaatgeneraal haalt u echter aan slechts zes maand in Kosovo te hebben verbleven, waarna nog acht maand in Servië (CGVS B. (...), p. 4-5). Uw partner H. (...) beweerde op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer in Mitrovica verbleven te hebben (verklaring DVZ H. (...), vraag 10). Hoewel ze op het Commissariaat-generaal niet meer weet in welke gemeente in Kosovo ze verbleef, zegt ze bovendien op het Commissariaat-generaal dat jullie steeds gedurende zeven tot acht jaar op dezelfde plaats in hetzelfde huis in Kosovo hebben gewoond, alvorens jullie naar Servië en Italië trokken om opnieuw te eindigen in België (CGVS H. (...), p. 4 & 12). Wanneer u wordt geconfronteerd met H. (...)’s verklaringen over jullie jarenlange verblijf in Kosovo, in tegenstelling tot de paar maand waarover u het had, zegt u dat zij dat niet weet omdat ze epilepsie heeft en niet naar school is geweest (CGVS B. (...), p. 10). Het betreft hier echter geen detail of geen klein verschil in tijdsperiode, maar een verschil van jaren en zelfs van steden. Verwacht mag worden dat jullie beiden hierover toch enigszins gelijklopende verklaringen zouden afleggen. Bovenstaande vaststelling noopt er dan ook toe te besluiten dat jullie jullie beweerde terugkeer naar Kosovo na jullie vierde verzoek niet aannemelijk hebben gemaakt.

Gelet op wat vooraf gaat, kan wederom, net zoals bij uw eerste verzoek om internationale bescherming, geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen en maakt u het mij aldus opnieuw onmogelijk een zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond en reële (verblijfs)situatie voor uw komst naar België in 2018. Aldus kan evenmin worden vastgesteld dat u daadwerkelijk het slachtoffer was/kan zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat u uw vrees voor vervolging of ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt, volledigheidshalve, tevens uit het feit dat jullie verklaringen betreffende jullie problemen met Albanen in Kosovo slechts moeilijk in overeenstemming gebracht kunnen worden met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt als overwegend stabiel en kalm omschreven. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico’s voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Dat aan de door u beweerde problemen in Kosovo geen enkel geloof gehecht kan worden, blijkt eveneens uit het feit dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u in Kosovo in de zes maand dat u er hebt verbleven vier of vijf keer werd gearresteerd louter omdat u een Roma bent (CGVS B. (...), p. 3 & 6). Naast het feit dat deze arrestaties omwille van uw etnische origine geenszins in overeenstemming te brengen zijn met de hieronder geciteerde informatie over de houding van de Kosovaarse politie ten aanzien van Roma en over de discriminatie van Roma in Kosovo, dient erop gewezen te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord hebt gerept over eventuele problemen met de politie in Kosovo (vragenlijst CGVS B. (...), d.d. 28/11/2018, vraag 4; CGVS B. (...), p. 3 & 6-7). Meer zelfs, u antwoordde negatief op de vraag of u ooit gearresteerd bent geweest (vragenlijst CGVS B. (...), vraag 1) en u gaf ook aan geen problemen te hebben gehad met de autoriteiten (vragenlijst CGVS B. (...), vraag 7). Op het eind wenste u ook niets toe te voegen in verband met eventuele problemen met de autoriteiten (vragenlijst CGVS B. (...), vraag 8). Uw verklaring dat er op het moment dat u bij de DVZ uw verklaringen aflegde een Albanese tolk aanwezig was die een Albanese verzoeker bijstond, en u schrik heeft van Albanen, kan uw nalaten niet vergoelijken (CGVS B. (...), p. 3). Verwacht mag worden dat u de Belgische asielinstanties steeds volledige inzage geeft over alle vervolgingsfeiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw thuisland. Bovendien had u het bij het afleggen van uw vervolgingsfeiten wel over de wraak van enkele Albanen die uw huis waren binnen gekomen en uw partner in brand hadden gestoken. Dat u, uit schrik voor een Albanese tolk, enerzijds geremd zou zijn te spreken over de autoriteiten in Kosovo maar anderzijds wel kan spreken over een groep Albanen die uw partner in brand hebben gestoken, is dan ook weinig plausibel. Ook is het vreemd dat uw partner niet weet dat u in Kosovo gearresteerd bent geweest door de autoriteiten (CGVS H. (...), p. 12). Pas wanneer ze geconfronteerd wordt met uw verklaringen zegt ze dat u verschillende keren thuis kwam met blauwe plekken en u vertelde dat dit kwam door de politie. Ze voegt er echter aan toe dat u, volgens haar, geen problemen had met de politie (CGVS H. (...), p. 13). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u tot viermaal toe gearresteerd zou zijn geweest door de Kosovaarse autoriteiten en door hen geslagen werd.

Dat er aan jullie problemen niet het minste geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot uit het feit dat jullie tegenstrijdige verklaringen aflegden over het incident dat heeft geleid tot jullie vlucht uit Kosovo. U geeft aan dat er zes tot zeven personen uw huis binnenstormden toen jullie 's avonds aan het eten waren (CGVS B. (...), p. 7). Die personen hebben eerst uw kinderen in een aparte kamer gestoken en die opgesloten, waarna ze H. (...) hebben verkracht en u hebben geslagen. Tot slot zouden ze H. (...) in brand hebben gestoken met benzine. U kon haar echter snel blussen door middel van vier flessen water op haar benen en voeten leeg te gieten (CGVS B. (...), p. 7-8). H. (...) vertelt de gebeurtenis echter op een geheel andere wijze. Zo haalt ze aan dat zij de kinderen in een andere kamer zette (CGVS H. (...), p. 9) en dat ze haar weliswaar probeerden te verkrachten, maar dat ze daar allerminst in geslaagd waren (CGVS H. (...), p. 8). Enkel haar kleren werden gescheurd (CGVS H. (...), p. 13-14). H. (...) bevestigt zelfs meermaals dat ze niet verkracht werd. Wanneer ze dan wordt geconfronteerd met uw verklaringen dat ze wel verkracht werd, zegt ze het niet meer te weten en ziek te zijn (CGVS H. (...), p. 14). H. (...) legt weliswaar medische attesten neer die haar epilepsie bewijzen, maar er kan niet worden afgeleid uit deze documenten dat haar ziekte een weerslag heeft op haar geheugen, waardoor allerminst kan worden aangenomen dat ze zich door haar epilepsie niet meer zou herinneren dat ze daadwerkelijk verkracht werd bij het incident dat ertoe heeft geleid dat jullie Kosovo hebben verlaten. Verwacht mag worden dat ze, indien ze door de Albanezen verkracht zou zijn geweest, de Belgische asielinstanties daarvan dan ook zou inlichten wanneer hiernaar wordt gevraagd. Ook merkwaardig is dat H. (...) niet meer weet wat jullie aan het doen waren op het moment van de inval. En hoewel ze aangeeft dat u thuis was, weet ze niet meer of u buiten was of binnen (CGVS H. (...), p. 14). Ze vertelt wel dat u binnenkwam om haar te helpen (CGVS H. (...), p. 8). Evenmin leggen jullie coherente verklaringen af over een ander sleutelement tijdens het incident, met name het in brand steken van H. (...). H. (...) haalt aan dat ze van geluk mag spreken dat ze schoenen aan had gezien ze anders nog grotere brandwonden zou hebben opgelopen, terwijl u net verklaart dat jullie thuis waren en Roma geen schoenen dragen in huis (CGVS H. (...), p. 9 & 13; CGVS B. (...), p. 9). U weet echter niet te zeggen of ze dan wel blootvoets liep op dat moment of ander schoeisel aan had, wat vreemd is, gezien u haar benen en voeten hebt geblust met water en verwacht mag worden dat u haar nadien toch enigszins verzorgd zal hebben. Tot slot zijn jullie niet eenduidig over de wijze hoe u uw brandende partner geblust heeft. In eerste instantie haalt u aan dat u vier flessen water op haar uitgooide (CGVS B. (...), p. 7-8). Geconfronteerd met de verklaringen van H. (...) dat u water genomen had via de pomp in een plastic mand en u het vuur via water uit die mand doofde, haalt u in tweede instantie aan dat u het water van de flessen eerst in de plastic mand goot om het water dan daarmee over H. (...) uit te gieten om tot slot, in derde instantie, te verklaren dat er in de mand nog water zat dat u eerst op H. (...) goot en het vuur nadien verder bluste met het water uit de flessen (CGVS H. (...), p. 9; CGVS B. (...), p. 9). De vaststelling dat uw verklaringen onderling maar ook met die van uw partner H. (...) tegenstrijdig en incoherent zijn, ondermijnt vanzelfsprekend de geloofwaardigheid van de hele gebeurtenis. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan de gebeurtenis die de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Kosovo.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven kan er niet het minste geloof meer aan uw asielaanvraag worden gehecht.

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat, in tegenstelling tot uw beweringen dat Roma in Kosovo niet terecht kunnen bij de autoriteiten (CGVS B. (...), p. 5 & 8), uit de informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie

haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politieinspectoraat van Kosovo en de Ombudsman, van wie u nog nooit had gehoord (CGVS B. (...), p. 6). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Tot slot haalt H. (...) aan niet naar de dokter te zijn kunnen gaan in Kosovo omdat de dokter waar ze wel eens heen ging haar niet wou helpen (CGVS H. (...), p. 4). U haalt zelf nog aan dat uw twee dochters en een zoon school konden lopen in Kosovo, maar u hen, nadat uw dochter geslagen werd, zelf van school haalde (CGVS B. (...), p. 5; CGVS H. (...), p. 4). Aangezien er aan jullie verblijf in Kosovo geen geloof gehecht kan worden, kan ook aan deze door jullie aangehaalde discriminatie geen geloof gehecht worden, temeer daar uw partner niet weet bij welke dokter ze is langs gegaan en wat voor dokter het was (CGVS H. (...), p. 4). In dit verband kan nog gewezen worden op de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal die aantoonde dat heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich weliswaar in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, maar dat de situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de RAE (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of RAE-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en actueel voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de RAE hebben aangenomen. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van RAE verdedigen. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw geboorteakte en nationaliteitsbewijs samen met het attest dat aangeeft dat u niet gehuwd bent, zeggen enkel iets over uw identiteit waar niet aan wordt getwijfeld. Er dient echter te worden opgemerkt dat al deze documenten werden opgemaakt op 20 juli 2018, toen jullie reeds in Italië verbleven, aangezien uw partner aangaf dat jullie voor jullie verzoek in België twee jaar in Italië hebben gewoond (CGVS H. (...), p. 4). Deze documenten zeggen dan ook niets over uw effectieve langdurige terugkeer naar Kosovo, na uw negatieve beslissingen in België. Inzake de medische attesten van uw partner en dochter dient erop gewezen te worden dat er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen hun gezondheidstoestand en de door jullie aangehaalde feiten waardoor jullie

Kosovo hebben verlaten, temeer daar er aan de door jullie ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Het is betreurenswaardig dat H. (...) brandwonden heeft opgelopen, zoals ook aangetoond door de medische documenten, toch dient erop gewezen te worden dat deze attesten niets zeggen over de oorzaak en context van deze brandwonden, temeer omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie verklaarde omstandigheden ervan. De andere medische attesten van uw partner H. G. (...) tonen dan weer niet aan dat zij door haar epilepsie geheugenproblemen zou ondervinden (CGVS H. (...), p. 13 & 14; attest beoordeling bijzondere procedurele noden H. (...), d.d. 28/11/2018). Daarbij dient te worden vermeld dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor uw partners verzoek om internationale bescherming eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de partner van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft volledig steunt op de asielaanvraag van haar partner.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, voorzorg en zorgvuldigheid*”.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te

oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen hun ingeroepen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk hebben gemaakt. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) tweede verzoekende partij haar identiteit en nationaliteit niet aannemelijk heeft gemaakt; (ii) verzoekende partijen incoherente verklaringen hebben afgelegd aangaande hun verblijf in Kosovo na hun terugkeer, nadat hun vierde verzoek werd afgewezen in België; (iii) de door verzoekende partijen aangehaalde problemen met Albanezen in Kosovo en de arrestaties van eerste verzoekende partij omwille van haar etnische origine moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie; (iv) eerste verzoekende partij haar verschillende arrestaties door de Kosovaarse politie geheel onbesproken heeft gelaten voor de Dienst Vreemdelingenzaken; (v) verzoekende partijen eveneens tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd aangaande het incident dat heeft geleid tot hun vlucht; (vi) mochten de aangevoerde problemen geloofwaardig zijn, *quod non*, de Kosovaarse autoriteiten bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie; en (vii) verzoekende partijen de aangehaalde problemen van discriminatie evenmin aannemelijk hebben gemaakt. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen er in hun verzoekschrift niet in slagen om de motieven uit de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen stellen dat tweede verzoekende partij de Bulgaarse nationaliteit heeft en dienaangaande als bijlage bij hun verzoekschrift een kopie van de kaft en de eerste pagina's van een tijdelijk paspoort voegen (bijlage 6), verwijst de Raad naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 6) en sluit zich hierbij aan: *“Wat de stelling van verzoekers betreft dat verzoekster de Bulgaarse nationaliteit heeft, merkt verweerder op dat verzoekster doorheen haar opeenvolgende verzoeken tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande haar identiteit en nationaliteit. In het kader van haar eerste drie verzoeken verklaarde verzoekster immers ‘G. H. (...)’ te heten, geboren te zijn in 1984 in Mitrovica en de Kosovaarse nationaliteit te hebben. Tijdens haar vierde verzoek beweerde verzoekster dan weer ‘A. A. V. (...)’ te heten, geboren te zijn in 1984 in Vidin en de Bulgaarse nationaliteit te hebben om tijdens haar huidige, vijfde verzoek voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal opnieuw te verklaren dat haar naam ‘G. H. (...)’ is, geboren te zijn in 1984 in Mitrovica en de Kosovaarse nationaliteit te hebben. In die zin halen de bestreden beslissingen terecht aan dat verzoekster haar identiteit en nationaliteit niet aannemelijk maakt. Het feit dat verzoekers in huidige beroepsprocedure teruggrijpen naar de verklaringen van verzoekster die zij heeft afgelegd in het kader van haar vierde verzoek en onder verwijzing naar de kopij van het identiteitsdocument in bijlage van het verzoekschrift stellen dat verzoekster van Bulgaarse nationaliteit is, bevestigt enkel de stelling van de commissarisgeneraal dat verzoekster geenszins zicht biedt op haar identiteit en nationaliteit. Verweerder*

benadrukt in deze nog dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011). Het feit dat verzoekster doorheen haar opeenvolgende verzoeken wisselende verklaringen aflegt aangaande haar identiteit en nationaliteit wijst er op dat zij verwarring tracht te zaaien en geen zicht wenst te bieden op haar identiteit en nationaliteit.

Wat de kopie betreft van de kaft en de eerste pagina's van een tijdelijk paspoort op naam van A. A. V. (...) in bijlage van het verzoekschrift van verzoekers, vraagt verweerder zich af, daargelaten het feit dat een kopie slechts relatieve bewijswaarde heeft en geen garanties biedt naar authenticiteit toe wat het originele stuk betreft (RvS, nr. 142.624 van maart 2005; RvS, nr. 133.135 van 25 juni 2004; RvV, nr. 30.965 van 2 september 2009; RvV, nr.11.423 van 21 mei 2008), waarom verzoekende partij dit stuk niet eerder heeft aangebracht in het kader van huidig verzoek. Bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 oktober 2018 verklaarde verzoekster immers niet over identiteitsdocumenten te beschikken en nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort en voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster nooit over een identiteitsdocument te hebben beschikt (notities persoonlijk onderhoud 3 januari 2019, p. 5) terwijl dit stuk door de Bulgaarse autoriteiten werd afgeleverd op 11 oktober 2017. Het feit dat verzoekster oorspronkelijk verklaarde niet over enige identiteitsdocumenten te beschikken, terwijl zij in het kader van haar huidig beroep een identiteitsdocument voorlegt waarvan zij stelt dat het haar toebehoort, doet eveneens twijfels rijzen bij de houding en oprechtheid van verzoekster."

2.2.6. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift hun asielrelaas wijzigen en thans stellen dat zij Kosovo moesten ontvluchten omdat de familie van eerste verzoekende partij zich tegen hun huwelijk verzette. De littekens op de voeten en benen van tweede verzoekende partij zouden zijn veroorzaakt door hun familie. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partijen eerder, bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal hebben verklaard dat zij Kosovo zijn ontvlucht omwille van een inval van Albanezen in hun huis. Nergens hebben zij eerder aangegeven dat zij problemen hebben gehad met de familie van eerste verzoekende partij die zich zou verzetten tegen hun huwelijk, waarbij dient opgemerkt te worden dat verzoekende partijen *nota bene* beiden verklaarden niet te zijn gehuwd en eveneens een attest in die zin hebben neergelegd (administratief dossier B. D., stuk 14 (verklaring DVZ, vragen 14 en 15) en stuk 16 (map documenten, nr. 3); administratief dossier H. G., stuk 16 (verklaring DVZ, vragen 14 en 15) en stuk 13 (map documenten, nr. 3)). De Raad is van oordeel dat het feit dat verzoekende partijen, na confrontatie met de bestreden beslissingen, in hun verzoekschrift in het kader van huidig beroep tegen deze beslissingen hun vluchtrelaas wijzigen, zonder hiervoor ook maar enige verschoningsgrond aan te brengen, en op heden stellen dat zij Kosovo dienden te ontvluchten omdat de familie van eerste verzoekende partij zich verzette tegen hun huwelijk, waarbij dient te worden vastgesteld dat zij hierover nauwelijks verdere duiding geven en zich beperken tot blote beweringen, hun algehele geloofwaardigheid finaal ondermijnt, alsook op ernstige wijze afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun nieuwe vluchtmotieven.

2.2.7. De Raad merkt voorts op dat verzoekende partijen de overige vaststellingen van de bestreden beslissingen, zoals onder meer het feit dat zij hun beweerde terugkeer naar Kosovo na hun vierde verzoek niet aannemelijk hebben gemaakt, geheel ongemoeid laten, zodat deze dan ook onverminderd overeind blijven.

2.2.8. Wat betreft ten slotte nog de verwijzing van verzoekende partijen naar verschillende artikels over de situatie van Roma in Kosovo, Slovakije en Servië en over naar Kosovo terugkerende Roma, die zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlagen 2-5), stelt de Raad vast dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich in haar beslissingen baseert onjuist zou zijn. Daarenboven blijkt uit wat voorafgaat dat verzoekende partijen ook tijdens hun huidig verzoek om internationale bescherming het de asielinstanties onmogelijk maken een zicht te krijgen op hun werkelijke achtergrond en reële (verblijfs)situatie voor hun komst naar België in 2018, gelet op hun ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande. Zij bieden evenmin een zicht op de redenen waarom zij

hun land van herkomst hebben verlaten, gezien zij totaal ongeloofwaardige verklaringen afleggen tijdens hun persoonlijk onderhoud over de problemen die zij beweren te hebben gekend, en nadien hun asielaanvraag wijzigen zonder hiervoor ook maar enige verschoningsgrond aan te brengen. De Raad wijst erop dat een loutere verwijzing naar algemene artikels en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.9. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partijen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft tweede verzoekende partij, dient in dit verband te worden opgemerkt dat zij door bewust geen duidelijkheid te scheppen over haar identiteit, nationaliteit en reële verblijfssituatie voor haar komst naar België, zelf het onderzoek onmogelijk maakt naar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet dat zij mogelijk zou lopen. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Verzoekende partijen tonen voorts niet aan dat er heden in Kosovo, waarvan eerste verzoekende partij het staatsburgerschap heeft, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier B. D., stukken 16 en 17; administratief dossier H. G., stukken 13 en 14) en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 januari 2019 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Romani en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT